

V peči polena gorijo,
krog nas se je zgostil mir,
pogledali smo si v obraze
in voščili si »dober večer«.

V krogu za mizo sedimo,
svetilka nad nami gori,
vsi smo se sanjam predali —
čemu bi motili tišino noči.

JOŽE UDOVIČ

DEKLICA SMRT

To telo kot v obljubljeni čistosti,
Bog, hočeš, da hranim za eno sólo,
ene same vnete deklice ramo
mi kažeš, blede od poželjivosti.

Blesket ostrine je šel čez srce,
večna senca v oči tvoje deklice,
vsa tvoja pomoč je v njenih vezeh,
ko me mami za prve ljubezni sladki greh.

Maziljena, prežeta z dišavo cipres
se mi kaže v mlačni kopeli sveč,
nato vablivo postilja črni les
in se kiti za uro, ko pojdem k njej leč.

Tisoč ljubezni, ji rečem, ne ene same,
nesmrtna gorečnost me jemlje vsega,
skrivni ogenj v stvareh, nočem tvoje omame
gluhe, pusti, pozabi me, deklica!

Ona pa v svojem stolpu koščnem
bedi in ve, da od čiste željnosti vroč
le k njej po ljubavno hladilo krenem
in že se razgalja za dolgo noč.